דער לץ זאגט

ניינערינקייט איז דער אנהויב פון פארשטאנד.

ניט אומזיסט זענען פרויען אזוי ניינערינ. זיי ווילען אנהויבען עפעס צו פארשטעהן.

* * *

מענשען האבען אנגעהויבען צו פרי צו טראכטען ווער זיי זענען.

און דערפאר ווער עס ווייסט אז ער איז א מענש, דארף שוין מער ניט טראכטען.

* * *

ראביי בריקנער האט געפרעגט — קען א מאשין טראכטען?

יא, ראביי בריקנער, יעדער רעגיערונגס מאשין טראכט וועגען נייע אידישע גזירות.

* * *

קלארענס דעראו זאגט, ווען דער לעצטער מענש וועט שטארבען, וועלען פיעלע זאכען בלייבען ניט אנטדעקט.

דער "לץ" וויל ווייסען, ווער עס קען אזא זאך באשטעטיגען.

* * *

ווען א פרוי פארמאגט געלט מאכט עס זי חויך; ווען זי זוכט געלט מאכט עס זי נידעריג.

* * *

אז א פרוי געווינט ליבע, פארליערט זי דעם קאפ. און ווען זי פארלירט דעם קאפ געווינט זי ווידער עפעס...

* * *

א סך פרויען ווייסען, אז זיי זענען נישט די ערשטע. א סך ווייסען אבער נישט, אז זיי זענען נישט די לעצטע.

* * *

אויב א מענש גלויב אין זיסע האפנונגען, פארביטערט ער זיך אליין דאס לעבען.

* * *

צוליעב דער שלעכטער צייט האבען די קאנאדער אידען אויסגעפונען, אז זיי דארפען זיך אויך העלפען — געהאלפען צו ווערען.

* * *

מיין דומענישע שווענערין וויל לערנען די ארבייטסלאזיגקייט דערמיט, וואס ארע ארבייטסלאזע זאלען שפילען "ברידזש".

ערשטענס, זאגט זי, ווערען זיי זיין באשעפטיגט, און דערצו נאך געווינען פרייע פרייזען.

* * *

דער עולם פארלאנגט, אז די שטארקע בעאמטע זאלען פאר זיי הייצען די סטריט קארס.

ענדליך וועלען א סך שטארקע־טאטעס זיך באשעפטיגען מיט זייער פאך.

אמעריקא

פון חיים טויבער.

כא, כא, כא!
דער סימבאל
איז דער באל
פון אמעריקא!
באל, באל, באל,
יחיד־כלל
געלט א שלל
ספענט אויף באל
אין שטוב, אין האל,
שפילט בייז באל
און פוט באל,
קלאפט וואנט באל,
כאפט האנט באל,
קלערט מח באל,
הכח באל,
מכבי באל
פון ארץ ישראל,
מיר הייסען באל,
מיר ווייסען באל,
מיר ווילען באל
און שפילען באל
פון פאבליק סקול
ביז קאלערדזש באל,
מיר לערנען באל
און קענען באל,
באל, באל, באל,
שרייט אויפ'ן קול,
לעבען זאל!
הוריי פאר באל!
כא, כא, כא!
דער סימבאל איז דער באל
פון אמעריקא!

* * *

כא, כא, כא!
כא, כא, כא!
פייט! פייט! פייט!
פייט! פייט! פייט!
אונזער צייט
קענינט פייט,
כא, כא, כא!
אין אמעריקא!
פייט! פייט! פייט!
פרייט פייט, פייט,
טשואינג נאס קייט,
טאבעקא שפייט,
שטארקע זייט,
רייבט א זייט,
"דזשאסט פאר ספייט",
באנט און לייט,
לויפט צום פייט,
"דעי און נייט",
עלעקטריק לייט,
נאענט און ווייט,
בעט און בייט,
פייט, פייט, פייט!
לעפט ענד רייט,
דעמפסי פייט,
טוני פייט,
שארקי פייט,
דעפלינג פייט,
רוסטער פייט
און דאג פייט,
פייט, פייט, פייט!
קולאקען לייט,
ס'איז אייער צייט
כא, כא, כא!
אין אמעריקא!

דער אמת'ער גנב

אין תל־אביב האט מען געכאפט א גנב וואס האט געזאגט בא'גנב'ענען דעם רב.

דער גנב ווערט געבראכט צו דער פאליציי און ווערט אויסגעפרעגט אין דער העבריאיישער שפראך:

קאמיסאר: — מה מלאכתך?

פארהאלטענער: — גנב, לא עלינו.

קאמיסאר: — צו וועלכער פארטיי נעהערסטו?

פארהאלטענער: — עת לגנוב.

קאמיסאר: — פארוואס בא'גנב'ענסטו רב און נישט קיין מופתי?

פארהאלטענער: — שם מלאכתי נעשית על ידי אחרים.

קאמיסאר: — איך זעה דאך אז דו קענסט לערנען, וועלכע נמרא האסטו מער ליעב?

פארהאלטענער: — "פתח פתוח מצאתי".

דער אמת'ער גנב

אין תל־אביב האט מען געכאפט א גנב וואס האט געזאגט בא'גנב'ענען דעם רב.

דער גנב ווערט געבראכט צו דער פאליציי און ווערט אויסגעפרעגט אין דער העבריאיישער שפראך:

קאמיסאר: — מה מלאכתך?

פארהאלטענער: — גנב, לא עלינו.

קאמיסאר: — צו וועלכער פארטיי נעהערסטו?

פארהאלטענער: — עת לגנוב.

קאמיסאר: — פארוואס בא'גנב'ענען עסטו א רב און נישט קיין מופתי?

פארהאלטענער: — שם מלאכתי נעשית על ידי אחרים.

קאמיסאר: — איך זעה דאך אז דו קענסט לערנען, וועלכע נמרא האסטו מער ליעב?

פארהאלטענער: — "פתח פתוח מצאתי".

הייטיגע מיידלאך

פון שלמה שמולעוויטש.

די הייטיגע מיידלאך זענען מיט זייער גליק אומגליקליך. מיט זייער ווייסעענישאפט אומווייסענד, מיט זייער וועלבסטשטענדיגקייט שלאפען, מיט זייער חכמה בענארישטע, מיט זייער פארזיכטיגקייט אריינגעפאלענע און מיט זייערע גלייכע וועגען פארבלאנדזשעטע.

די אורזאך איז וואס זיי שטעהען אין מיטען וועג. צווישען גליק און אומגליק; ווייסען אזוי פיעל אז עס פאסט זיי ניט צו פרעגען דאס וואס זיי ווייסען ניט. זייער זעלבסטשטענדיגקייט איז צו קלאר־מאמעס דעה. אבער ווען עס האט דערט זיך וועגען דער מאדע זייענען זיי שקלאפען. הייטיגע מיידלאך פאנטאזירען צו צו דענען א גוטען טאג, האבען א „גור טיים" און דא האט שוין די פארזיכטיגקייט זיך וועגען דער מאדע זייענען זיי א סך דורכגעמאכט. ווארפט אריין אין זיין אידיש עטליכע ענגלישע ווערטער, אמת זיי קומען ארויס צוקלאנגשעטיגט. צו נהרג'ט, אבער עס מאכט ניט, ער פיהלט זיך שטארק געגוט מלחמה אז האלטען מיט זיינע קינדער. "אנו", פרובירט זיך מיט מיר פארהערען אין אסטראנאמיע, אסטראלא גע. פייזיק און אין אנדערע וויסענשאפטען, וואס מיינען אויהר אין קען ניט?" "וואטה דו זו טהינק?" ווארפט ער אריין אן ענגלישען אויסדרוק. אבער דא פאלט ער אריין; ער זאגט דעם ווארט טהינק מיט ניט קיין ארויסגעשטעלטע צונג, מאכען זיי א געלעכטער און שטעלען איהם ארויס א צונג...

די מאמע רופט די קינדער עסען, לאכען זיי פון איהרע מאכלים; געפיהטע פיש, האשען, צימעס, ווילען עס אין מויל ניט נעהמען, רעכענען אויס א "ביל אפער" פון "טשיינים רעסטאראנט", שארמין, טשאפסיז, בויהר נעסט סופ, אלאנג טהי, אדער וואס מען פערווירט אין די רייכע האטעלס; אבסטער טערמידאר, כלי פיינסט אויסטערס, שרים קאקטיילס, פארטער האוז סטייק, פילדימיאן, קאפע־נאער, דעמיטעס. הייטיגע פון ביטערען טראפען: הארסעס נעף, סקאטש הייז באל. די מאמע קוקט ווי א האן אין בני אדם.

דער טאטע מאכט א סדר, בעט ער די קינדער בלייבען. האבען די מיידען א "הייט", די זיהן א מאסקעראיד און אזוי בלייבען די פיער קשיות ניט קיין געפרעגטע, דער אפיקומן ניט קיין צוגעגענג'עטער און דער אלטער גיסט אן זיין כוס טרינען טרעהרען פון זיינע אויגען. ער דערמאנט זיך דעם בילד פסח צום סדר ביי זיין פאטער וועלכער האט געקעניגט אויפ'ן חיסכ־בעט און עס איז געווען פאר וועמען צו קעניגען, א גאנצע מלוכה, א פרעהליכע כע, א פרידליכע מלוכה און ביי איהם? א הערשער אהן א פאלק, א מלך אהן א סוויטע, א קעניגדייך אהן סאלראטען און דער אדיר במלוכה דינגט זיך ניט, און דער סדר איז א צושטערטער און פון וועמען? ניט חלילה פון הוליגאנעס, פאגראפישטשיקעס, נאר פון זיינע אייגענע קינדער.

די טראגעדיע איז אזוי טיעף, דער וועהטאג איז אזוי גרויס און עס קומט אויפ'ן זינען; ווען די קינדער וואלטען ניט געווען אזוי געבילדעט, וואלטען זיי דאך געווען קינדער, צינגעטיילט נחת טאטען מאמען, דערקוויקט זייערע הערצער, געזונגען צוזאמען אין כאר יבנה ביתו בקרוב און דא? וואו זיינען זיי? ער־געיז אין א רעסטאראנט, עסען זיך אן מיט חזיר, מיט טרפה.

די מאמע טראכט פון איהרע טעכטער, וואו געפינען זיי זיך? וואס טהוען זיי יעצט? מיט וועמען ריכטען זיי אפ דעם סדר? דא כליצט א געדאנק איהר אין קאפ אריין און זי ווערט אויפגעצייטערט; איינע דערמאהנונג אפט אן איטא ליען מען אז: צוויי מע דרי אין אייגענע הערצער, אין דער פאטליניצע, דער גאנצער זכרון איז איצטער ביי זיי פארנען מען מיט זאכען וואס האט צו טאן מיט דער מאדע, אמאל, א "סטיילישע ליידי" האט געדארפט וויסען אויסווענינג א רוצען ליכע יסורים, האבען ניט פאר וועמען זייערע צוואוייטאנטע, צובראכענע הערצער אויסצורידען, מיינען זיי זיינען קליינער פאר זייערע עלטערען, וועט עס זיין אונטער זייער ווירדע צו האלטען זיך אן עצה מיט זיי און קומען זיי אין פארבינדונג מיט זייערע פריינדינס, האבען יענע כמעט די זעלבע השגות, ריידען פון די זעלבע "פאודער", פון זעלבען "רוזש", ווענען "פאר קאוטס", "סילק" און "פאטין" קליידער, אפילו פון פאסירונגען וואס יענע דערצעהלען; פון "עקסיטמענטס", פון אויסערגעוועהנליכע אויפרעגונגען, האבען שוין די אויך דאס דורכגעמאכט און איר בערעגלעבט און אין הארצען נאגט, עס איז פוסט, ניטא מיט וואס אויסצופילען, ניטא קיין וועג, ווייזער וועמען מען זאל גלויבען, ניטא קיין הערשער וועמען מען זאל פאלגען, זיי וואלטען שוין מוחל געווען זייערע זעלבסטשטענדיגקייט, אבי פון וועמען בעהערשט צו ווערען.

די בילדונג וואס זיי האבען געגאסען אין די הויך־שולען זיינען א זאך פון פאר־גאנגענהייט, אין דער פאטליניצע, דער גאנצער זכרון איז איצטער ביי זיי פארנען מען מיט זאכען וואס האט צו טאן מיט דער מאדע, אמאל, א "סטיילישע ליידי" האט געדארפט וויסען אויסווענינג א רוצען נעמען פון ביכער און שרייבער, א רוצען אריסטאקראטישע קראנקהייטען און פון די בעוואוסטע קור ערטער און בערער, הייגט אבער דארף אן "אפ־טו־דייט" מיידעל געדענקען אויסווענינג א גאנצען ווערטער־בוך אין איהר טאג־טעגליכען געשפרעך, ווי למשל: דעם ביל אפער פון די רעסטאראנטס, קאסמעטיקס ארטיקלען אליין, פארפיומען, וואסערלאך, "מעניקיור אינסטרומענטען", פאמאדעס, פרענט אן אפטייטער, די נעמען פון דעם דערגרייכען אין די טויזענדער, טרימינגס צו קליידער און דעסט, האבען אויך א וועלט מיט נעמען, הייגט אלע פארטען אויטאמאביל מיט מען קענען אויסרעכענען, ווענען פריזור, פאר־מען פון בליטשען אן כאבען די האר, אר־טיקלען מיט וואס צו קורירען זיי, זיינען צוגעקומען הונדערטער ווערטער, די פרעזיר־ער און אפטייקערס ווייסען ווענינער די נעמען פון די ארטיקלען, וויפיעל עס ווייר דעם עולם פון זיין צוויהנליכען שטייגער און צוגענומען ביי דעם סענט די מינדעסטע ווערטה, וואס קען מען איצט קויפען פאר א סענט, א חוץ, א פעקעל שוועבעלאך? פאר דער מלחמה האט אבער די פעני נעהאט א ווערטה, דער סקול באי האט פאר איהר געקענט קויפען א פענסיל, א פון האלדער און אנדערע זאכען. מיט אין וואס דער סענט האט דאמאלס געשפיעלט א וויכטיגע ראלע.

פון די סענטען זיינען דערנאך געוואָרען דאלארס און מענשען זיינען פון די סענטיגע ביינגעס געוואָרען פיינע בעלי־הבתים, מיט איינענע הייזער און גרויסע געשעפטען, הייגט ווער קען דאס וואגען אפצוצייכענען, אז אין אמעריקא זיינען די מענליכקייטען א סך מעהר איידער אין אנדערע לענדער? עס קען זיך גרייליך זיין, אז אין־אין רוסלאנד, אדער אין די אנדערע אייראפעאישע לענדער וואלט מען דאס אויך געקענט ענטוויקלען, אבער דער־ווייל וואלנערט זיך דארט ניט קיין געלד אין די נאסען און אייראפא וועט קיינמאל זיך ניט קענען פארגלייכען מיט אמעריקא.

קלוגע רייד פון גרויסע לייט

פאראן מענשען, וואס רעדען מיסש. ווי פון מיינער א פיעסע ארויס: מען הויבט זיי נישט אן צו פארשטעהן...

פרץ הירשביין.

* * *

זעהר א פעסימיסטישע וועלט געוואָרען. זאל דאס אימיצער א לאך טאן פון מיינע חכמות.

באנטשע.

פרייד שעה'ן

פון אייב דייזוים.

נעכטען האט מיין טאג זיך געלייטערט.
די זון אזוי ליכטער האט פרייזיג געשיינט.
מיט גאלדענע שעה'ן אין הנע'ס אויף שפעטער,
מיט האפנונג אין הארצען אייך הייגט.

האט מיין הארץ דערזארט דעם קומענדען טאג,
האב חלום'דיג געקוקט אין באגינען
דעם אויפגאנג אין מזרח די לויטערע זון
זיי טאג פאנגט אן זיך צו שפינען.

אין צושפינט האט מיין הייגט שעה'ן ליכטיגע,
די זון האט געשטראלט מיט טרוימישע פלאמען
האט דעם הימעל באצירט מיט טויזענט קאלירען
אין מיין פרייד ציאוואָרען אין גאלדענע ים'ען.

אין שפעטער איז אוועגט באשיידען אנגעקומען,
די וועלט מיט מייליאָנען דימענטלאך באהאנגען,
האט די נאכט געבלענדט מיט וואונדערליכען גלאנץ,
אין גענומען דאס הארץ מיינס געפאנגען.

צוויי נפשות

פון שלמה שמולעוויטש.

צוויי נפשות זענען זיי,
ס'איז א הייליגער געשריי,
איינס פון צוויי־טען האבען צער,
זי א קריפעל, ער א נאר.

צוויי נפשות אויפגעפארט,
ברענט אונטער זיי דאס ארט,
ביידע מיט צוחיצטע קעפ,
זי מיט קללות, ער מיט קלעפ.

צוויי נפשות, שטראף ניט גאט,
מאכען זיך צו שאנד און שפאט,
טאג און נאכט, אז וועה און אך,
זי אנטלויפט, און ער לויפט נאך.

צוויי נפשות, מאן און וויב,
ארים, הייל, די זעעל און לייב,
איינס ביים צווייטען א געשווייר,
זי עסט אים, ער עסט איר.

צוויי נפשות — נאר ניט לאכט,
האבען אויך א קינד געבראכט,
קוקט מען זיך אויף דעם ניט אום,
וועט עס זיין א דריטער מום...

אין רוסלאנד זאגט מען — הונגערט מען,
נאר אויב דו מיינסט, חלילה,
אז ביי אונז איז א "נערעטעניש",
א נאר ביסט דו, במחלה!

מיר זיינען ניט און שניידען ניט,
ניט קויפען און פארקויפען,
נאר מתים הענסטו זעהן אין גאס
ביז שפעט ארומצולויפען...

נאר די רעגיערונג זארגט פאר אונז
גענוג היינט אין דעם קריזיס,
זי פארדערט איצט פון ענגלאנד שטארק
די פאלעסטינע־ווייזעס.

ווארום ענגלאנד האט לאנג צוגעזאגט
פאר פוילען'ס אלע חלוצים,
און פיינט זאלעסקי האט, ווי אונז,
מעקראנאלד'ס פוילע תירוצים!...

מען האט אונז דעמאנסטראציעס
דערלויבט אין מיטען "סמאטשע"
אנטקעגען ענגלאנד, און עס האט
דערלאנגט איהר אויך א טאטשע...
מען רעדט אין קלויז, אז מיר זענען
מיט מאסקווע "ברוזן" ווידער,
און מיר וועלען אין "פעלר" אריין,
באלד געהן פארלירען גלידער...

די קלאנגען זענען בלויז "קאמפאט"
צו אונזערע תענוגים...
ווייל "מתים" זענען אין דער גאס,
ניט סתם פון קרעכץ...

און ווייטער, ברודער, איז אויף אונז
א פרייד, א שמחת־תורה,
דריי אידישע טעאטערס דא
אונז ליפערען היינט סחורה.

און די אגודה אויסגעפיהרט
א "תיקון" האט אפילו
מחללי־שבת זאלען ניט
פארוואלטען מעהר די קהלה...

הגם פון פראנקפורט קען איך צוויי
אגודה'ניקעס שלוחים,
וואס זענען געבאך אויך געכאפט...
געבוירענע "גליחים".

די ציוניסטען זענען איצט
באשעפטיגט מיט פראטעסטען,
און ארבייטער היינט שליינג־און־שלאג
ביי לאנגע גאסען מעסטען...

מיסטער ווייז אז מיס כריין

(א געגראמטע טראגישע טראגעדיע מיט א גוטען סוף.)

פון א. ז.

געזעסען זענען
גאנץ אליין
אין פראנט רוס
ביים עלעקטרישען שיין,
דער חתן בחור
וועלוועלע ווייז,
און די כלה מיידעל
חנה כריין.
"ווילט איהר אפשר
מיסטער ווייז,
מיינער פאר אייביג זיין?
האט געפרעגט מיס כריין.
און געענטפערט האט
איהר מיסטער ווייז:
"ניין! ניין! אליין, אליין,
ווייל איך זיין,
אליין איז די נשמה ריין...

עס האט אויסגעבראכען
אין צער געוויין
און זיך צוגעדרעט
מיט וועה און פיין.
די כלה מיידעל
חנה כריין.
"איך ווייס אליין
איך בין כין שעהן,
איך בין קליין,
עס פעהלט מיר חן
דערפאר ווילט איהר ניט
מיינער זיין!
דאך הערט זיך איין
"יו פוליש קיד",
וואס איך באזיץ,
האט קיין מיידעל ניט,
עס האט מיין פאפא
מיסטער כריין,
א סעלער פול
מיט בארלאך שנאפס,
און פעסלאך ווייז,
זיי וועלען אלע
אייערע זיין,
מיסטער ווייז,
אויב איהר וועט
מיינער זיין...
און די רייד
פון דער מיידעל
חנה כריין
זענען ארויס
מיסטער ווייז
טיעף אין דער נאז ארויס,
געקראגען האט דאן
נייעם חן
פאר מיסטער ווייז,
די כלה מיידעל
מיס חנה כריין,
ארומגעכאפט
איהר פלייש און ביין
האט דער מיסטער ווייז
און אויסגעשריען
מיט גליקס־געוויין:
איך שווער דיר הייליג
חנה כריין,
איך שווער דיר
ביים עלעקטריק שיין,
אז איך וועל אייביג
דיינער זיין...
איצט קאנען מיר
אין סעלער געהן
צו די בארלאך שנאפס
און פעסלאך ווייז...

די נויט איז שטארקער פון אייזען! זי קאן ר"ל ברענגען א מענשען דערצו, אז ער זאל זיך אפגעבען אפילו מיט לי־טעראטור.

נח פרילוצקי.

ווען אייער מאגען איז איינגעשפארט

באגעהט זיך מיט אייהם ווי א מאמע מיט אז איינגעשפאר־טע קינד. באשטראפט איהם ניט מיט שווערע אפפיהר־מיטלען וואס טוען נאר וועה, אבער מאכען איהם ניט בעסער. גיט איהם א נאשווארג, א שטיקעל

עקס־לאקס

(אין ענגליש EX-LAX)

דער קענדי מאגען־רייניגער

און זיין עקשנות וועט באלד פאראיבערגעהן.

מיליאָנען מענשען געברויכען עקס־לאקס און רעקאמענ־דירען עס צו זייערע פריינד. עס איז געשמאק צו נעהמען און ווירקט אויף א נאטירליכען שטייגער.

עקס־לאקס קומט אין 2 פארמען: „טשאקאלאד" און „פיג פלייוואר" (פייגען).

א בריעף פון פוילען

(במקום פעליעטאן)

פון אברהמ'ל.

דו ווילסט מיר איבערראשען, פריינט, מיט אייער גרויסען קריזיס?...
דיין קריזיס איז קיין קריזיס ניט, און העכסטענס — א קאפריז אין...

ביי אונז פון קרינען ארבייט האט דער איך שוין לאנג פארגעסען, ער דאנקט גאט, ווען ער מאכט אין גאס א גילדען — אויף צו עסען.

דו שטעהסט אין ליידיגען געוועלב ביז האלבע נאכט היינט טעגליך, און זעהן א קונה, ווען דו טראגסט אויך ברילען — איז ניט מעגליך.

א איד קומט פון אמעריקא פינף דאלאר אויסצובייטען, דינגט ער זיך און ברעהעלט זיך, און איך מאך מיט די זייטען...

און די רעגיערונג אפגעשטעלט קרעדיטען האט אין שטערטער, דערפאר באקום איך יעדע וואך פון איהר א שטייער־צעטעל.

„מיין עלטסטער"־דיענט אין דער ארמיי און ליידט באזונדער צרות, און באדוועס מיינע פרינצען געהען אום אין גאס, ווי "שררות"...

מיין טאכטער האט געהייראט מיט א "דעפוטאט" א גרויסען, נו, זיצט ער איצט אין ציטאדעל, פיעל אפטער, ווי אין דרויסען...

פילסודסקי האלט איהם שוין "אויף קעסט" און וויל ניט זיינע עצות, — דערפאר זיצט שוין מיין טאכטער ביי דעם טאטען אויף די פרילצעס...

דעם "מארשאל" נעבאך כבוד פעהלט, דאך צווישען אפיצערען, — האט זיך איהם איצט פארגלוסט אליין א דעפוטאט צו ווערען...

היות נאר, ווי דער בירגער קען דאך שטימען פאר א "סטאשעק", האט ער די געגנער ארעסטירט, כאטש געה אין רייד צום דאשעק!...

מיין איידים אין אויך צווישען זיי — די "קאנסטיטוציע היטער", איצט "היט" איהם שוין דארט א סאלדאט, און ס'איז זיין ווייבעל ביטער...

דער דלות שטערט אונז אבער ניט צו טרייבען דא פאליטיק, איך האב שוין אויך מיין קאנדידאט, — איך האב נאר ניט אויף מיטאג...

די פאלעסטינע־ווייזעס, — ווארום ענגלאנד האט לאנג צוגעזאגט פאר פוילען'ס אלע חלוצים, און פיינט זאלעסקי האט, ווי אונז, מעקראנאלד'ס פוילע תירוצים!...

מען האט אונז דעמאנסטראציעס דערלויבט אין מיטען "סמאטשע" אנטקעגען ענגלאנד, און עס האט דערלאנגט איהר אויך א טאטשע... מען רעדט אין קלויז, אז מיר זענען מיט מאסקווע "ברוזן" ווידער, און מיר וועלען אין "פעלר" אריין, באלד געהן פארלירען גלידער...

די קלאנגען זענען בלויז "קאמפאט" צו אונזערע תענוגים...
ווייל "מתים" זענען אין דער גאס, ניט סתם פון קרעכץ...

און ווייטער, ברודער, איז אויף אונז א פרייד, א שמחת־תורה, דריי אידישע טעאטערס דא אונז ליפערען היינט סחורה.

און די אגודה אויסגעפיהרט א "תיקון" האט אפילו מחללי־שבת זאלען ניט פארוואלטען מעהר די קהלה...

הגם פון פראנקפורט קען איך צוויי אגודה'ניקעס שלוחים, וואס זענען געבאך אויך געכאפט... געבוירענע "גליחים".

די ציוניסטען זענען איצט באשעפטיגט מיט פראטעסטען, און ארבייטער היינט שליינג־און־שלאג ביי לאנגע גאסען מעסטען...

די אידישע, גליך ליידען, אמריקאנישע, אנגלישע, פראנצויזישע, אלע אידישע אין אלע לענדער, אלע אידישע אין אלע לענדער, אלע אידישע אין אלע לענדער